

Poštnina plačana v gotovini

Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1930/31

Proslava 60 letnice Fr. S. Finžgarja

DIVJI LOVEC

9. februarja 1931

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: FR. LIPAH

Za plesne prireditve
priporočamo bogato izbiro
razne svile!

A. & E. SKABERNĚ
LJUBLJANA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

9. februarja 1931

F. K.: Finžgarjeve drame

Finžgarjeve štiri drame gredo spredno z njegovim pripovedniškim razvojem. Najprej vidimo v njih delo ljudskega pripovednika, ki ga zanima domača zgodbenost in pestrost ljudskega življenja (Divji lovec); ta domača pripoved se poglobi v tedenčni, narodno reprezentativni igri (Naša kri) in najde svoj končni cilj v plemeniti ljudski vzgojnosti (Veriga, Razvalina življenja).

Ob teh igrah nam je omeniti še neko starejšo, ki se ni nikoli igrala — ker jo je oblast prepovedala. To je bila dramatična slika v starem jamskem desetercu, pripravljena za slovensko-hrvatsko abiturientsko veselico leta 1891. — tedaj je namreč Finžgar maturiral. Tistega sestanka se je udeležil tudi Štefan Radić. Igra je menda predstavljala, kako se snidejo na Gospo-svetskem polju Slovenec, Hrvat in Srb ter govore o svoji usodi. Vsebina se je zdela vladi preveč panslavistična, zato jo je dva dni pred uprizoritvijo v stari Čitalnici prepovedala. V nji so bili takile mladeniško-bardski verzi:

Kako bežala so stoletja naglo,
topila se v preteklosti morje,
zaeno pokopala narodu prostost
in na slovenski zemlji so zatrla
slavo Slovenov slavno slavnih...
In duh očetov je z grobišč odječal:
»O — tega kriv je tuji meč — —

(Zbrani spisi VII., str. 175.)

Ko je deset let pozneje Finžgar pisal »Divjega lovca«, je žela uspehe Govekarjeva »narodna igra s petjem«, predvsem »Rokovnjači«. Zato ni čuda, da je v »Divjem lovcu« toliko domače kmečke tipičnosti, planinske folklore, same dogodivšine domačega kraja in odrsko poveljano domače okolje. Kar je v nji korajžarske romantike, je nastala brez dvoma pod vplivom tedanjega gledališkega vkusa; besedna domačnost in patetičnost pa sta Finžgarjevi. Toda že Medved mu je glede vsebine opone-sel, da igra nima temeljne ideje (A. Medved v pismih DS 1914., str. 131.), toda igra je kmalu preplavila vso deželo.

Spet deset let pozneje je napisal Finžgar »Našo kri« (uprizorjena 2. jan. 1912). Uspeh pri kritiki je bil zelo različen. Ena stran je videla v nji reakcionarnost, profifrancosko tendenco, druga pa poudarek slovenstva v neki domačnosti, v širši ilirski koncepciji, a glavno misel so pogodili le tisti, ki so videli v igri kmečko samobitnost, ki odklanja vsakega tučca, ker kmet hoče živeti po svoje, svobodno in tako kakor je živel na svoji zemlji od nekdaj.

S to igro naj bi se bilo slovesno otvorilo l. 1918. Narodno gledališče, toda avstrijski cenzor je igro prepovedal, češ, da se taka izrazita protiavstrijska igra ne bo nikoli igrala. Tedaj so gledališče otvorili z »Divjim lovcem«.

Finžgar je sam dobro čutil dramatične hibe, zato jo je po vojni dvakrat predelal, temeljito l. 1926. Dramatični vozeli se drugače razplete. Toda slovesnosti in glavnih, nekako programatičnih gesel ni Finžgar okrnil prav nič, niti nobenega ni dodal, zato mu je krivico storil tedanji »Narodov« kritik M. Z., ki je trdil, da so prišle v igro zato, da se pisatelj hoče prilagoditi današnjemu času, zakaj že v tisku iz l. 1912. beremo vse poudarke, tudi tistega: »Naš rod so zatirali od nekdaj, zatrla ga niso. Tudi vi ga ne boste!« Ali pa »oni prozorno politični klicaj: »Pride dan, ko ta vrli narod seže jugu v roke in se dvigne močan kakor steber iz stiske in bede.«

L. 1919. je Finžgar spopolnil že l. 1914. napisano kmečko dramo »Veriga«. Igra je postavljena na tiste osnove, na katerih slone najbolj zrela Finžgarjeva dela, na ljudske strasti, ki »iz malenkosti porojene spačijo obraz ljudski duši in jo preslepe, da tava in išče v senci, kar ji je v pogubo, ne vidi pa velikih, resnih ciljev, do katerih vodi pot ljubezni« (Posvetilo).

Ob petdesetletnici 1921. je prišla na oder četrta ljudska drama, »Razvalina življenja«, ki je dramatično bolj strnjena kot druge Finžgarjeve igre; v nji je pisatelj globoko pogledal v največje napake kmečkega racionalizma, pokazal usodno brezvestnost v ljubezenskih zadevah in brezsrčnost v gospodarskem izkoriščanju. »Denar in dota, lepo telesce in lepe oblecke in ime«, to so oziri pri zakonih, ki so potem navadno nesrečni.

V vseh igrah, posebno v zadnjih dveh, je največja pisateljeva odlika izbran, lep narodni jezik; včasih je ta jezik do slovesnosti povzdignjen, včasih prav do naturalizma resničen, najrajši pa se ubere v zvoneč govor.

*

Šestdesetletnica F. S. Finžgarja se proslavlja z »Divjim lovcem«, ki je prav za prav najmanj tipično njegovo delo. Pa tudi v njem je jubilej. Trideset let bo, odkar se je (11. marca 1911) prvič uprizoril. Spomin nam uhaja v tisti čas našega gledališča, v tedanje ozke razmere, zraven pa na dve nepozabni gledališki podobi iz tistega časa: na prvo Majdo — Kristo Ruckovo in na prvega Tončka — Antona Verovška.

O Finžgarju vemo, da postavlja v svoja književna dela osebe, s katerimi se je bil srečal v vsakdanjem življenju. Če bi bil upodablajoči umetnik, bi o njem rekli, da ustvarja po modelih. Saj mu je celo Irena v »Pod svobodnim solncem« zaživela v stari pradavnini šele takrat, ko jo je srečal v naših današnjih dneh na koncertu.

V »Divjem lovecu«, Finžgarjevem dramatičnem prvencu, pa živi nekaj gorenjskih originalov kar z imeni vred. Ker se režiser in igravec v rednih razmerah trudita, da se z uprizoritvijo čim najbolj približata zamisli pisateljevi, zato se oba skušata kar najbolj živeti v osebe, katere predstavljata. Izgovarjava je pa na odru najmočnejše izrazno sredstvo. Izgovarjava! Zato se je že marsikak režiser opogumil, se izognil predpisani izgovarjavi in zaigral v dijalektu.

Če katero slovensko odrsko delo zahteva predstave v dialektu, ga gotovo Finžgarjev »Divji lovec« in »Naša krič«. Lepo bi bilo. Mislim pa, če bi se naši poklicni odrski umetniki lotili tega problema, bi ga kljub največji pridnosti ne rešili zadovoljivo. Saj jih še v domovini »Divjega lovca«, na Breznici sami, ni več dosti, ki res obvladajo gorenjski dialekt. In tudi ne smemo pozabiti, da se dokajkrat predstava v dialektu sprevrže v pačenje.

Vem, da se mrtve črke nikdar ne morejo zadovoljivo približati živi besedi. Zato naj bodo naslednje vrste samo rahel poizkus, kako približno bi osebe Finžgarjevega »Divjega lovca« govorile v dialektu.

*

Iz prvega dejanja:

J a n e z (pride oprezno izza vogla. Gre po prstih proti oknu. Potrka): Majda!

M a j d a (odpre okno): A-s ti, Jànes?

J a n e z: Kogá je, Majda? Ti vekaš? Majda, moja Majda!

M a j d a: Jànes, koko s'm nasrečna! Jànes, a me maš res rat?

J a n e z: Majda, le kokó moreš baratè?

M a j d a: Jànes! Oh; ti na veš! (Klone z glavo in joka.)

G a š p e r . . .

M a j d a: Jànes, navarno j' za naja. Posúšej 'n bógej me! Jutrè te bojo-vovilè. Ujdè, pros'm te, skrè se v gòré. M'nè vóçjo predáte — Gašp'rjo?

J a n e z: Predáte — Gašp'rjo?

M a j d a: Pst, tiho! Če te nav doma, koko bom nasrečna! Zmeram bo za mano ta prskutneš. Tebe bojo pa Laše ubile. Oh, Jànes, bódè moj varh! Bèžè! Zav'l mene, bèžè, k'te mam toko rada. Cesar ma dovel vojakov, jest pa nobenga, da b'me bránu!

J a n e z: Majda, zate vsako kaplo krvi!

M a j d a: Toja a pa nobènga! Z Bogam! Pojdè! (Zapre okno.)

Iz četrtega dejanja:

Tine: Jânes! Ti s pa presneto dobre vole dons. Kogà t' rójè po gválè?

Janez: Veš kogà? Zdej s'm premişl'vov, de sem posebno žvâhtna zverina, k'je tkuj vredna moja koža. Pomislè, petdeset goldinarjev. Se-je drajšè kokr levja.

Tine: Tokó je! Le norčujmo se s tistih kajonov, k' misljo. de se divji love tokó ubije, kokor grafc na streše. Ha-ha-ha. (Leže.) Fantje, odd'hnimo se. (... poležejo.)

Prvi lovec: Fantje, zdej s'jo pa prvošimo. Še topva je! (Izвлеče steklenico z gamzovo krvjo.)

Tine: Dej s'm. Jest s'm največ hodu. Moj'm nogam je treba nejpreh zdravila. (Vzame in pije kar pri tulzavi.)

Prvi lovec: Zadú s' pa l'po. Naravnost skozè gvavo.

Tine: Drgače še na streglam ne. Za mojo kugvo je obležov še vsak gams na mesto.

Prvi lovec: Res, res, Tina! Ti nise tak kokor fiste ta gosposčè love, k' je po kobuka svinca zmetov za gamsam, pa je žvu potlej še pet let, — gams.

Tine (pije še enkrat): Ha-a. Gamsova kri zares pomaga nogam.

Prvi lovec: Seveda pomaga! Kdaj b' že jest švedróv kok'r zakovan kon, k' b' me na zdravva gamsovka.

Tine (mu vrne steklenico): Janezo ponúde.

Prvi lovec: Jânes, na, pí!

Janez: Le sami spite. M'ne se lube dons druje pijače.

Tine: Grozdkóva rebulca b' túde na bva nápak.

Prvi lovec: A — pa mav strdenga žgancá.

Janez: Kaj tisto! M'ne se lúbè krvi — krvi — a zastop'te, pa ne gamsove — čveščè krvi s' m' lúbè.

Tine: Hudirja, s' pa kokr risa dons!

Fr. L.: Finžgar in njegovi igralci

Ko je pred desetimi leti slavilo naše gledališče Finžgarjevo petdesetletnico z vprizoritvijo »Razvaline življenja«, bilo je na soboto, 26. marča 1921., je kritika priznala zelo posrečeno Danilovo režijo in posebno omenila med drugimi: Juvanovo (Lenčka), V. Danilovo (Tona), Danila (Sirk), Ločnika in Gregorina.

Igralci so hoteli nato imeti svojega avtorja vsaj za en dan sami zase: napravili so nekaj »majniški« izlet na Šmarno goro. Izleta se je udeležil ves ensembl, dramatična šola in tehnično osebje. Bilo jih je vseh skupaj okrog 70, med njimi tudi nepozabni Pepik Drvota. Pri maši je pel na koru dramski zbor osmih članov: Gusti Danilova, P. Juvanova, Rakarjeva, Mencinova, Drenovec, Kralj, Plut in Terčič. Ministriral je takratni dramaturg O. Župančič, maševal pa je Fr. Finžgar, naš teaterski župnik!

Marsikatere naše člane je poročal, poprej pa seveda še temeljito izpovedal. Maša je bila lepa, majniška, celo za igralce precej kratka. Po maši se je na Šmarni gori razvilo nepozabno lepo razpoloženje, ki se ga navzoči še danes natanko spominjajo: bili so ena sama teatarska družina in v svoji sredi so imeli — Finžgarja, svojega župnika!

*

Pri krstni predstavi »Divjega lovca« (v torek, 11. marca 1902.), je kritika posebno omenila zasedbo:

Zavrtnik: Dragutinović	Sajetov Jure: Lovšin
Majda: Krista Růckova	Jež: Boleška
Janez: Deyl	Tine: Danilo
Gašper: Dobrovolny	Tonček: Verovšek

*

Pri slavnostni otvoritvi Nar. gledališča, v sredo, 2. okt. 1918, pa je razdelil Nučič vloge takole:

Zavrtnik: Danilo	Gašper: Peček
Majda: Marjanovičeva	Juri: Rasberger
Janez: Nučič	Tonček: Povhe

*

»Naša kri« je doživela premiero 2. jan. 1912. Kritika je posebno omenila zasedbo:

Borštnik: Verovšek	Štefan: Simaček
Jerica: Wintrova	Matija: Danilo
Renard: Nučič	

Nadalje so sodelovali med drugim Križaj, Molek in Povhe.

L. 1926. pa so bili:

Borštnik: Cesar	Štefan: Gregorin
Jerica: Šaričeva	Matija: Danilo
Renard: Rogoz	

*

V »Verigi« (premiera 1. aprila 1919) je režiser Nučič takole razdelil vloge, ki jih kritika posebno omenja:

Marko: Nučič	Tomazin: Novak
Mejač: Bratina	Micka: Juvanova
Primož: Razberger	Alena: V. Danilova
Janez: Gregorin	Mina: Bukšekova
Drnolec: Ločnik	Liza: Rakarjeva
Boltežar: Prek	

Šest različnih zasedb in nocoj še sedma, oziroma tretja zasedba »Divjega lovca« na našem odru. Kdo bi preštel še nebroj podeželskih odrov, ki igrajo Finžgarja!

Koliko spominov se vzbuja avtorju samo pri teh imenih!

*

Še en spomin, prepisan iz takratnega dnevnika:

»15. nov. 1918, v petek zvečer, je bila slavnostna predstava v čast srbskih častnikov in vojakov. Igrali so »Divjega lovca«. Vse, kar količkaj velja v Ljubljani, je napolnilo gledališče do zadnjega kotička. V parterju so morali namestiti stole, lože so bile nabito polne, hkratu, šivanka ne bi mogla pasti na tla, toliko je bilo občinstva. Vse, kar ima narodno nošo, je prihitelo v gledališče, da počasti goste, ki branijo našo zemljo pred sovražnim aspiracijami. Gledališče je bilo slavnostno razsvetljeno in prvič je sviral operni orkester. Pred igro samo je občinstvo navdušeno pozdravljalo komad »Onam, onamo«. Nato je govoril v imenu dram. društva in komisije za likvidacijo dež. odbora dr. Novak iz deželne lože in je pozdravil Srbe kot goste, ki so prišli, da nas varujejo pred vsakomur in izrazil željo, da se bo slovenska dramska umetnost v Jugoslaviji v okviru jugoslovanske vzajemnosti vse bolj gojila in krepila.

Godba zasvira »Lepa naša domovina«, občinstvo navdušeno ploska. Nato se zahvali Slovincem srbski poveljnik v Ljubljani podp. Švabić . . . Dvignila se je zavesa. Oder je bil nabit narodnih noš. Prizor za prizorom se je vrstil. Koncem I. dej. je zaklical iz srede zbranega igralskega osebja nadrežiser H. Nučič Srbom: Dobrodošli in Živio! Predstavi je prisostvoval tudi predsednik J. Pogačnik z najvišjim vojaškim dostojanstvenikom v Ljubljani, generalom Istvanovićem.

Šrečni avtor te zgodovinske predstave je Finžgar. Kako veličastni spomini!

Enakih mu žele k današnjemu jubileju — njegovi igralci.

Drobiž

Lonis Gillet: Shakespeare.

Grasset je založil to prvovrstno delo omenjenega umetnostnega zgodovinarja. To je nekakšno potovanje s Šekspikom. Kajti veliki dramaturg si je osvojil svet, zemljo vseh časov. Njegova Italija, kamor ni nikdar stopil, ni zato nič manj resnična, Češka in njene obale, za katere se mu je zahvalil pesnik V. Dyk, ni Bohemia, temveč B o h e m o n d o v o kraljestvo na Siciliji, njegov Ardenski les je iz Francije, znan po legendah in viteških romanih, a ne angleški Arden. Šekspirove pokrajine so od vsepovsod in od vseh časov, zato je pisec navzlic svojemu jeziku vesoljen. Razumeti njega se pravi, obseči sto raznih življev, ki veljajo za nezdržljive, ki pa so se pri njem strnili v obsežno skladnost.

Posebno poglavje je posvečeno ženskim likom. Nad vsemi junakinjami stoji »kača starega Nila«. Tudi pesnik Heredia je priznal Kleopatri tolikanj odlično mesto v svojih sonetih. Številne šekspirske ženske so mehke, mile, nejasne, brez prave

duše, od Desdemone do Ofelije. Vse so jako lažnive. Nadalje so amazonke, ljubko drzne, precej »sodobne«. Malo nestvorov: Macbethova, Learove hčere. Končno brezprimerna Imogena, za katero je postarni avtor združil svoje najzaljše spomine in najresničnejše nade. Pa Portia, zavetnica današnjih odvetnic, prva, ki je zmagala v tem poklicu.

Soneto m je pisec odločil goboko, učeno poglavje. Glede Neviht meni g. Gillet, da je v njej Kaliban najčudnejši stvor. Vendar mnogi bodo dali prednost Prosperu. Kaliban je simbol snovi, gmotnosti, Ariel se često tolmači kot simbol duha, nekaterim pa se zdi lahna utelesitev onih sil, ki bi nas spajale s naravo, če bi bolj gojili njih skrivnosti.

O južnem duhu.

Velikega dramatika L. Pirandella je nedavno sprejel v Parizu odbor France-Italie in Eugène Marsan mu je napravil dolg nagovor, pozdravljajoč odličnega pisatelja, pesnika in psihologa, psihologa neverjetnih resnic.

Uvodoma je Marsan pobijal predsodek severnjakov, kakor da južnim pokrajinam in srcem manjka poezije, misterija. Prvim, ker so presolčne — kakor da luč ne bi sama po sebi dodajala še svojega misterija, svojega sijaja (glej čudovit nauk pesnika Charlesa Maurrasa). Drugim, ker hlepijo po točnem spoznanju — kakor da sleherna nova istina glede sveta ali človeškega bitja ne bi odpirala novih, daljnejših obzorij. Severnjaki menijo, da je južni duh ujetnik čutnih oblik, polten, lahkomišeln, vihrav, zmožen kvečjemu mesene ljubezni, brez poleta. Tako prozaično ljubav je pred 20 leti analiziral menda Mantegazza, Italijan. Pozabil pa je po Marsanu provensalskih trubadurjev, Danteja, sv. Tereze, sv. Frančiška, Paskala ...

Spričo tega je naš kritik in pisec z radostjo ugotovil, da je od vseh današnjih dramaturgov najtenkumnejši, najmeglovitější, najzračnejši, najbolj šekspirski — Latinec, Sicilijanec.

Benjamin Crémieux, ki prevaja Pirandella, vidi v tem možu kakor v Proustu in Paulu Valéryju prvovrstnega tolmača sodobne notranje nemirnosti. Jasneje od marsikoga je Pirandello znal prikazati začenjaje, da smo in biva mo. Razkrajajoč naše neugodje, negotovost in notranjo nestalnost bi bil avtor mogel priti do točke, kjer onemogočiš vsako družabno življenje, ga zatreš v kali. Vendar se je naposled ubranil nihilizmu. Morda zato, ker je slutil, da naša dušeslovna sojemnost (kompleksnost) in nestanovitnost nikakor ne izpodkopava npravstvenih vrednot. V tem oziru se zlasti odlikuje spis Nage oblačiti, ki ga Marsan šteje med dramske mojstrovine vseh časov.

Individualne resnice tvorijo neprodorne goščave. Pirandello je otrebil nekaj predelov, koder je bilo samo trnje in robidje. Ni pa se izgubil v dušeslovni šumi in šikari. Južni duh ga je vodil, grška pretkanost, rimska vedrina. In najsi je še toliko

brskal po teh tajnih skroviščih, kamen domačega ognjišča je ostal nepoškodovan. Raziskavanje ni oskrnilo nobene življenjske miline.

Mi bi lahko Marsanu dodali še to, da je Pirandello, pesnik razdvojene duševnosti, imel vzornika v ruskem igropiscu L. Andrejevu.

Umetnost in gospa Bottlova.

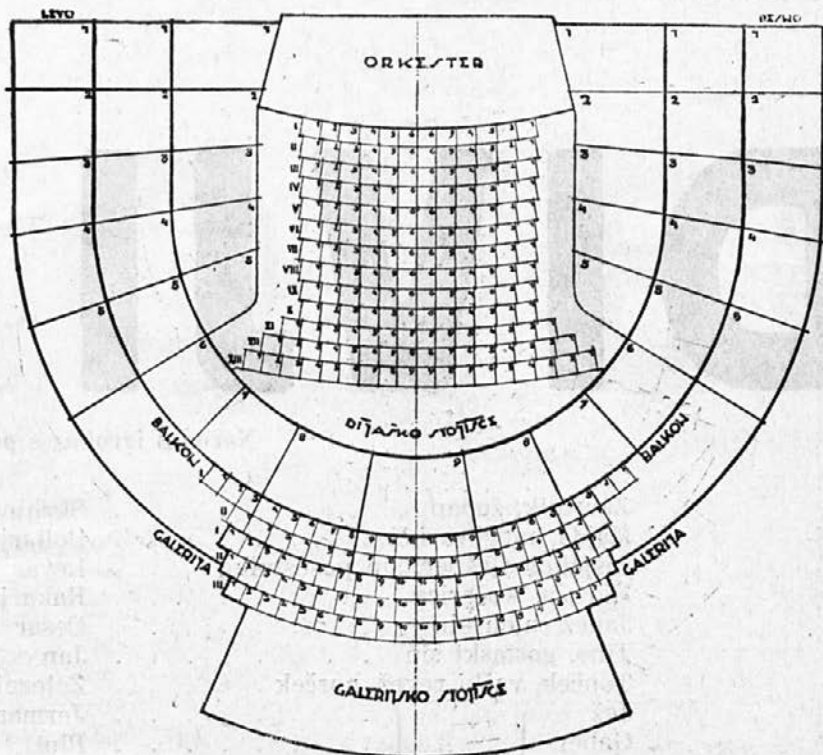
Gospodična Jane Cowl-ova je odlična komedka, ki se je zlasti izkazala v predočitvi ameriške žene iz trodejanke Benna S. Levyja: »Art and Mrs. Bottle«. G. Bottle je sanitetni inženjer, njegova soproga čuti višje težnje, pobegne z mladim nepoznanim slikarjem, pustivši dvoje otrok in svoj častitljivi ugled »Umetnosti« na ljubo. V Parizu strada s svojim ljubimcem, a Maks jo kmalu ostavi, išoč navdihnjenja pri čedni »polodličnici«. Battlovka je sama. Zato pristane na željo nekega princa ter 20 let križari z njim po svetu. Ko princ umre — seveda od zvestobe — se Ahasverka spomni svojcev in se vrne v Ameriko, dovolj zgodaj, da odvrne svoja otroka od umetniškega poklica in oznani možu, kako vzvišeno je njegovo znanje in zvanje: »dobro napravljen smradotok odleže za vse Rembrandtove slike na svetu!« Moško občinstvo poprečnih Američanov seveda z vidnim zadoščenjem poslušča tak zaključek v nadi, da jih bodo boljše polovice v bodočnosti bolje umele in čislale.

Marika Kotopuli.

Velika grška tragedka nastopa s svojo družbo v New Yorker Theatru, uprizarjajoč celo vrsto modernih umotvorov. Nad 200 vlog zna kot očenaš — v celoti se jih je naučila doslej preko 700. To prvo grško sezono so močno posečali osobito newyorški Grki. Zatem je prišlo šest starogrških umetnin na oder. Gospa Kotopulijeva je bila čudovita Elektra, ki je kar elektrizirala poslušalce, in sicer v Hofmannsthalovi prireditvi Sofoklove drame, prevedeni v novo grščino. Potlej genljiva Antigona, tragična Ifigenija, patetična Hekuba, gibajoč se po scenskih rekonstitucijah, ki jih je po grških načrtih izdelal Livingston Platt. Prvič se je pojavila na odru v nežni dobi 6 mesecev — na rokah svojih staršev, ki sta bila oba glumca. Poslej je nastopala po raznih prestolnicah v Evropi, pri čemer so se proslavljala imena Shakespeare, Molière, B. Shaw, Ibsen, Donnay, Bataille in nekateri Japonci.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

POPRAVILO!

Pisalnih — Računskih strojev

JAMSTVO!

Prešernova ulica 44

Telefon intr. 2636

Ivan Legat, Ljubljana

**Samoprodaja najboljšega
pisalnega stroja**

CONTINENTAL

(WANDERERWERKE)

DIVJI LOVEC

Narodni igrokaz s petjem in dejanjih. Spisal F. S. Finžgar.

Režiser: prof. O. Šest.

Zavrtnik, župan	Skrbinšek
Majda, njegova hči	Boltarjeva
Lisjakov Gašper, sin posestnika	Levar
Maruša, kočarica	Rakarjeva
Janez, njen sin	Cesar
Tine, gostaški sin	Jan
Tonček, vaški revež, norček	Železnik
Jež	Jerman
Gaber } kmetje {	Plut
Rožman }	Potokar
Eržen }	Bratina
Sajetov Jure, kovač	Kralj

Špela, njegova žena	Medvedova
Anka } dekleti {	Mira Danilova
Roza }	Gabrijelčičeva
Grozdek, oštir	Daneš
Dolinarica	Rovanova
Prvi lovec	Sancin
Drugi lovec	Kaukler
Prvi birič	Juvanec
Drugi birič	Pianecki
Komatar, črednik	x x x
Jurček, pastirček	x x x

Dekleta, fantje, dečki, lovci, skrivači, planšarice, biriči.

Godi se leta na Gorenjskem.

Blagajna se odpre ob pol 8.

Začetek ob 8.

Konec ob 10.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
„ II. - III. vrste	„ 28
„ IV. - VI. „	„ 26
„ VII. - IX. „	„ 24
„ X. - XI. „	„ 22
„ XII. - XIII. „	„ 20

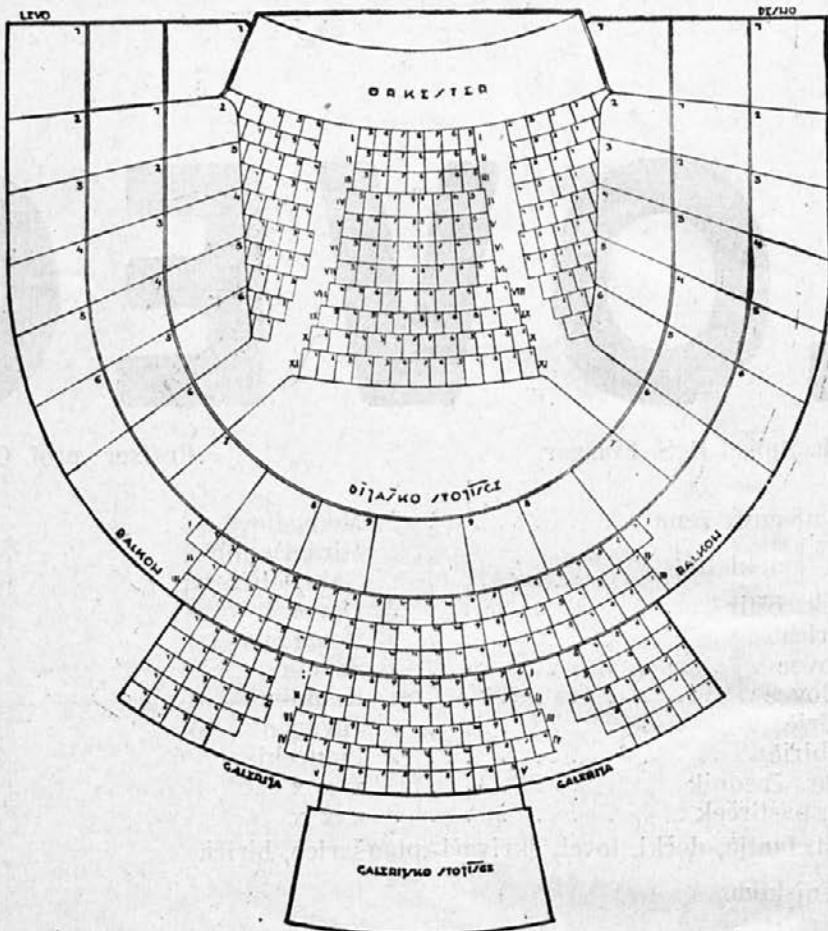
Lože v parterju:	Din 100
I. red	„ 100
„	„ 120
II. red	„ 70
„	„ 75
Peti ložni parterju:	„ 20
I. red	„ 25
II. red	„ 15

Balkon: Sedeži I. vrste	„ 22
„ II. „	„ 18
Galerija: „ I. „	„ 14
„ II. „	„ 12
„ III. „	„ 10
Galerijsko stojišče	„ 2
Dijaško stojišče	„ 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

Prvi prostor

med najboljšimi in najcenejšimi dnevniki zavzema

LETO LVIII

Ljubljana, tisk 6. aprila 1950

STEV. 171

1. REDNA CENA 2 DOD.

SLOVENEK

z nedeljsko prilogo »Ilustrirani Slovenec«

Članstvo: 1 leto 1000, 6 mesecev 500, 3 mesecev 250, 1 mesec 100. Članstvo za tujce po posebnih cenah. Redna cena 2 dod. za prevoz. Prispevek 100. Letni prispevek 1000. Letni prispevek 1000. Letni prispevek 1000. Letni prispevek 1000.

Čitajo ga vsi in se vedno
poslužujejo njegovih
malih oglasov!

Po gledališču sestanek v

KAVARNI „EMONA“

prvovrsten salonski in jazz orkester

V restavraciji dnevno

PLES

Točna postrežba

Solidne cene

Delniška družba pivovarne

„UNION“

priporoča svoje izborno svetlo in črno pivo v sodčkih in steklenicah
Izdeluje tudi prvovrstni kvas in špirit

LJUBLJANA - MARIBOR

Brzjavni naslov: Pivovarna Union,
Ljubljana, Maribor

Telefon: Ljubljana št. 2310, 2311
Maribor št. 2023

DOBRA MISEL!

ZAVARUJEM SI ŽIVLJENJE,
to je: ko pridem v leta, mi naj izplača
banka „Slavija“ kapital, ki mi bo v
gmotno, sedaj pa že v moralno oporo

Domača zavarovalnica:

Jugoslovanska zavarovalna banka
„Slavija“ v Ljubljani

se priporoča za vse vrste zavarovanj

TELEFON ŠT. 2176

Elitni kino Matica

Tel. 2124

Edini zvočni kino v Ljubljani
z najboljšo svetovno zvočno aparaturo
WESTERN ELECTRIC

On ali jaz

Harry Piel je spregovoril v prvi svoji senzacionalni drami

Logarjeva Krista

Krasna filmska opereta. V glavni vlogi Irene Eisinger
in Paul Richter

Naneta

Čarobna filmska opereta razkošja, plesa, lepih girls in
ljubezni. V glavnih vlogah Alexander Gray in
Bernice Claire

Moja žena — Tvoja žena

Krasna filmska veseloigra šarma in ljubezni. V glavnih vlogah
Lilian Harvey in Willy Fritsch

Pri treh mladenkah

Filmska opereta

Nevibta na Montblancu

Grandiozni velealpski vefilm. V glavni vlogi Lene
Riefenstahl. Režija dr. Fanck

Kralj Jazza

Veličastna simfonija moderne jazz-glasbe in petja. V glavni
vlogi poje John Boles. Dirigent: Paul Witheman.
Conferencier: Arnold Korff